

Od redakcji

Począwszy od wystąpienia U Thanta na temat Człowieka i jego środowiska (1969), poprzez raporty powstałego w 1968 roku Klubu Rzymskiego, propagującą ideę ekorozwoju Deklarację Sztokholmską ONZ (1972), postulującą ideę zrównoważonego rozwoju ONZ-owską proklamację Nasza wspólna przyszłość (1987), szczyty ziemi w Rio de Janeiro (1992), Kioto (1997) i Johanensburgu (2002), jesteśmy świadkami rosnącej powszechnej świadomości proekologicznej. Jest to zjawisko wyrazem bezpośrednio odczuwanego i negatywnego wpływu gospodarczej aktywności człowieka na środowisko naturalne, które dość konsekwentnie w przeciągu szczególnie ostatnich 200 lat jest nadmiernie eksploatowane, nie mając szans na regenerację. Taki stan rzeczy okazuje się być zagrożeniem dla jakości życia i samego życia już tego pokolenia, nie mówiąc o pokoleniach przyszłych. Sytuacja owa niejako „wymogła” dyskusję nad strategią aktualnego i przyszłego rozwoju cywilizacji ludzkiej, co zaowocowało sformułowaniem w latach osiemdziesiątych idei sustainable development pojmowanej wprost jako projekt globalnej zmiany kierunku rozwoju ludzkości, radykalnego przekształcenia dotychczas panującego neoliberalnego modelu społeczno-polityczno-ekonomicznego na inny, proekologiczny i bardziej sprawiedliwy w obrębie i między pokoleniami, dający nadzieję na przetrwanie i dalszy rozwój człowieka na Ziemi.

W celu propagowania, jak to zapisano w punkcie czwartym Deklaracji z Johannesburga, „[...] potrzeby tworzenia nowego i lepszego świata pełnego nadziei” w roku 2005 ONZ ogłosiła **Dekadę Edukacji na temat Zrównoważonego Rozwoju (2005-2014)**. Głównym zadaniem Dekady jest przekonanie współczesnego człowieka do podjęcia koniecznych działań na rzecz zrównoważonego rozwoju społecznego, ekonomicznego i ekologicznego jako jedynej drogi umożliwiającej przez-

przewycięzenie grożących dalszemu istnieniu ludzkości, przez nią samą zresztą sprokurowanych, cywilizacyjnych niebezpieczeństw.

W te to właśnie ogólne ramy wpisuje się oddany w ręce Czytelnika drugi numer „Problemów Ekorozwoju. Studiów filozoficzno-socjologicznych”, w którym zdecydowanie dominują teksty poświęcone różnorodnym filozoficznym aspektom idei sustainable development. Artykuły te jednoznacznie wskazują na koncepcję zrównoważonego rozwoju – różnie szacowaną w zakresie możliwości realizacji – jako szeroki, wymagający interdyscyplinarnego potraktowania, ogólnospołeczny program zmierzający do aksjologicznej przebudowy dzisiejszej cywilizacji człowieka. Uwidaczniają one przeświadczenie, że tylko w swoistej metanoi, formułującej nowy typ człowieka – homo ecologicus, należy upatrywać szansy dla dalszej egzystencji rodzaju ludzkiego. Ponadto czasopismo zawiera kilka tekstów podejmujących bardziej szczegółowe zagadnienia związane z problematyką ekorozwoju.

Zamieszczone w niniejszym numerze artykuły są rozwiniętymi wystąpieniami zgłoszonymi na zorganizowaną, pod auspicjami Komitetu „Człowiek i Środowisko” przy Prezydium PAN, przez Wydział Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej (tu nieoceniona rola Dziekana Wydziału, prof. dr hab. Lucjana Pawłowskiego) konferencje naukową „Filozoficzne podstawy ekorozwoju” (24-26.09.2006, Kazimierz Dolny/Wisłą). Z uwagi na określoną objętość czasopisma pozostałe teksty przygotowane na konferencję zostaną opublikowane w numerze trzecim „Problemów Ekorozwoju”.

Wszystkich zainteresowanych problematyką ekofilozoficzną i socjologiczną zapraszamy do współpracy.

Leszek Gawor